

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.676 van 18 juli 2011
in de zaak A. 196.404/XIV-32.196**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Lena De Groote
 kantoor houdend te 3530 Houthalen
 Koolmijnlaan 80
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de GEMEENTE HOUTHALEN-HELCHTEREN,
vertegenwoordigd door
het college van burgemeester en schepenen
kantoor houdend te 3530 Houthalen-Helchteren
Grote Baan 112

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 6 mei 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 41.392 van 2 april 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5694 van 26 mei 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Heleen Van Nijverseel, die loco advocaat Roger Pellens verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Roger Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 14 december 2009 via de burgemeester van de gemeente Houthalen-Helchteren een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De burgemeester van de gemeente Houthalen-Helchteren neemt op 14 januari 2010 een beslissing tot niet inoverwegingneming van die aanvraag.

Op 12 februari 2010 stelt de verzoeker tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 2 april 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van “het legaliteitsbeginsel” op. Hij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring met vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot niet inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van art. 9bis van Wet van 15.12.1980 dat de beslissing dd. 14.01.2010 van de gemeente Houthalen-Helchteren de rechten van verzoeker schendt nu er geen enkele wettelijke bepaling bestaat die personen, die een regularisatieaanvraag hebben ingediend, verplicht om vanaf die aanvraag permanent in hun woning te verblijven en dat de beslissing van de gemeente derhalve niet redelijk is, noch waarheidsgetrouw.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen thans stelt dat verzoeker niet op voldoende wijze te kennen geeft welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handeling is geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel geschonden is.

Dat uit het verzoekschrift nochtans duidelijk de middelen blijken in de zin van art. 39/69, § 1, 2de lid, 4° van de Wet van 15.12.1980 nu verzoeker stelt dat de gemeente door haar handelswijze aan verzoeker een verplichting oplegt waarvoor geen enkele wettelijke grondslag bestaat en dat dergelijke houding van de gemeente niet redelijk is.

Dat de Raad van State in haar rechtspraak zelf heeft bepaald dat onder "middel" in de zin van art. 39/69, § 1, 2de lid, 4° van de Wet van 15.12.1980 moet worden begrepen "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtstregel wordt geschonden".

Dat dit betekent dat geenszins wordt vereist dat de betrokken artikelnummers moeten worden opgesomd of dat de rechtsbeginselen nominatim dienen te worden vermeld.

Dat er overigens geen enkele wettelijke bepaling bestaat die deze vereisten oplegt.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook het legaliteitsbeginsel schendt wanneer zij geen genoegen neemt met een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en zij impliciet eist dat het betreffende wetsartikel of het betreffende rechtsbeginsel expliciet wordt vermeld.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel. Hij voegt toe dat in het dossier geen enkel bewijs van effectief verblijf voorligt om tot de ongegrondheid van het eerste middel te besluiten en dat het middel (sic) van de verwerende partij enkel de feitelijke vaststellingen in het dossier betreft zodat het niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Beoordeling

6. De verzoeker stelt dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd “dat de gemeente door haar handelwijze aan verzoeker een verplichting oplegt waarvoor geen wettelijke grondslag bestaat en dat dergelijke houding van de gemeente niet redelijk is”.

In het bestreden arrest wordt weergegeven wat de verzoeker in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de “gegrondheid van het beroep” heeft aangevoerd. Daaruit kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze afleiden dat de verzoeker met een uiteenzetting van de feiten en de stelling dat “zijn rechten” zijn geschonden niet op voldoende wijze te kennen geeft welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zou zijn geschonden en op welke wijze die schending zou zijn gebeurd, zodat het niet gaat om een middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

De stelling dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing onredelijk zou hebben gehandeld, komt niet voor in het door de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ontwikkelde middel, doch enkel in de uiteenzetting “wat de vordering tot schorsing betreft”, meer bepaald met betrekking tot het voorgehouden moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze vaststellen dat het om een uitbreiding, een “nieuw middel” gaat, dat “niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst ter terechtzitting kan worden aangevoerd aangezien het geen middel van openbare orde betreft noch een middel is dat verzoeker niet in het inleidend verzoekschrift kon aanvoeren”. De argumentatie met betrekking tot een voorgehouden moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft betrekking op een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk moet worden onderzocht, zonder na te gaan of die uiteenzetting eventueel een middel kan vormen. Het eerste middel is ook in die mate ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van “het recht van verdediging” op. Hij licht dit als volgt toe:

“Het recht van verdediging van verzoeker werd geschonden nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen pas in haar arrest haar opmerkingen formuleerde omtrent het feit dat "het de bedoeling van de raadvrouw van verzoeker lijkt te zijn om, aan de hand van haar uiteenzetting ter terechtzitting het middel uit te breiden door te stellen dat de bestreden beslissing "niet redelijk is".

Los van het feit dat het redelijkheidsbeginsel niet plots ter zitting werd opgeworpen zoals het arrest laat vermoeden (zie het verzoekschrift tot nietigverklaring met vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot niet inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van art. 9bis van Wet van 15.12.1980), is het van belang dat de rechtsonderhorige zich kan verdedigen tegen opmerkingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dergelijke opmerkingen dienen dan ook ten laatste ter zitting te gebeuren nu verzoeker geen andere mogelijkheid meer heeft tegen deze (onterechte) beschuldigingen/veronderstellingen te reageren.”.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel. Hij voegt toe dat hij zich onmiddellijk had kunnen verweren en de foute veronderstelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had kunnen rechtzetten door te verwijzen naar de betreffende paragrafen van het verzoekschrift, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn opmerking (over een nieuw middel) ter terechtzitting had geformuleerd.

Beoordeling

9. Het recht van verdediging houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht zou zijn vooraf zijn beoordeling van de (niet-) ontvankelijkheid van een middel aan de partijen voor te leggen. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien juli tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen